

დანიელის წიგნი — სამოცდამესამე

მილერის სქემების მიღმა: ისლამი, საგამომძიებლო სამსჯავრო და საბოლოო გამოცდა

Jeff Pippenger

2024-01-27

ჩვენ შევიტყვეთ, რომ „ღმერთმა უილიამ მილერის გონება წინასწარმეტყველებებისკენ მიმართა და გამოცხადების წიგნზე დიდი ნათელი მისცა მას.“ გარემო ისტორიულმა ვითარებამ, რომელშიც იგი აღდგა, შეუშალა ხელი მილერს, რომ გაეგო გამოცხადების წიგნის მეთორმეტე, მეცამეტე, მეთექვსმეტე, მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავებში მდებარე „დიდი ნათელი“, რადგან ეს თავები განსაზღვრავდა წინასწარმეტყველურ სამეფოთა მოქმედებას, რომლის დანახვაც მას თავისი ისტორიული თვალსაწიერიდან არ შეეძლო.

მილერს გამოცხადების წიგნზე მიცემული ნათელი შეეხებოდა ეკლესიებს, ბეჭდებსა და საყვირებს; ხოლო სწორედ უკანასკნელი სამი საყვირი, რომლებიც „სამ ვაიდ“ არის იდენტიფიცირებული, არის წარმოდგენილი აბაკუმის ორ დაფაზე. გამოცხადების წიგნში მილერისთვის მიცემული „დიდი ნათელი“ შეეხება ისლამის როლს ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში. თუმცა თვით ეს „დიდი ნათელიც“ შეზღუდული იყო მისი ისტორიული გარემოებით.

„აზიის შვიდი ეკლესია არის ქრისტეს ეკლესიის ისტორია მის შვიდ სახეობაში, მის ყოველგვარ მიხვეულ-მოხვეულ გზაში, ყოველგვარ კეთილდღეობასა და გაჭირვებაში, მოციქულთა დღეებიდან ქვეყნიერების აღსასრულამდე. შვიდი ბეჭედი არის დედამიწის ძალთა და მეფეთა მოქმედებათა ისტორია ეკლესიის მიმართ, და იმავე დროის განმავლობაში ღვთის მიერ თავისი ხალხის დაცვა. შვიდი საყვირი არის შვიდი განსაკუთრებული და მძიმე სასჯელის ისტორია, რომლებიც მოევლინა ქვეყანას, ანუ რომის სამეფოს. ხოლო შვიდი სასმისი არის შვიდი უკანასკნელი წყლული, რომლებიც პაპისტურ რომს მოევლინა. ამათში შერეულია მრავალი სხვა მოვლენაც, შენაწნავი შენაკადებით ჩაქსოვილი, და წინასწარმეტყველების დიდ მდინარეს ავსებს, ვიდრე ყოველივე მარადისობის ოკეანეში არ დასრულდება.“

„ეს, ჩემი აზრით, არის იოანეს წინასწარმეტყველების გეგმა გამოცხადების წიგნში. და ადამიანს, რომელსაც სურს ამ წიგნის გაგება, უნდა ჰქონდეს ღვთის სიტყვის სხვა ნაწილების საფუძვლიანი ცოდნა. ამ წინასწარმეტყველებაში გამოყენებული სახეები და მეტაფორები სრულად თვით მასში კი არ არის განმარტებული, არამედ სხვა წინასწარმეტყველებთან უნდა მოიძებნოს და წმიდა წერილის სხვა ადგილებში აიხსნას. ამიტომ ცხადია, რომ ღმერთმა მთელი მისი შესწავლა განიზრახა, რათა თუნდაც რომელიმე ნაწილის მკაფიო ცოდნა იქნეს მიღებული.“ William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

მიაქციეთ ყურადღება, რომ მილერი შვიდ უკანასკნელ წყლულს პაპურ რომზე წარმოთქმულ შვიდ სამსჯავროდ აღიქვამდა. მას არ შეეძლო გაეგო, რომ პაპურ რომს მიეცა სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც უნდა განკურნებულიყო. იგი შვიდ საყვირს ცნობდა როგორც „შვიდი განსაკუთრებული და მძიმე სამსჯავროს ისტორიას, რომლებიც დედამიწას, ანუ რომის სამეფოს, მოევლინა“, მაგრამ ვერ შეძლო ეცნო განსხვავება წარმართული და პაპური რომის სამეფოებს შორის. ამიტომ მისი უნარი, დაენახა განსხვავება პირველ ოთხ საყვირსა და უკანასკნელ სამ საყვირს შორის, შეზღუდული იყო.

მილერს არ შეეძლო ეცნო, რომ რომის წინააღმდეგ მოვლენილი სასჯელები ღმერთის პასუხი იყო კვირადღის იძულებით დამკვიდრებაზე, რადგან მილერიტები თავიანთ ისტორიულ პერიოდში ჯერ კიდევ კვირადღეს ეთაყვანებოდნენ. მილერი მართალი იყო იმაში, რომ საყვირები რომზე მოვლენილი სასჯელები იყვნენ, მაგრამ კონკრეტული მიზეზი, რის გამოც ეს სასჯელები მოიწია, და განსხვავება პირველ ოთხსა და უკანასკნელ სამ საყვირს შორის, შეზღუდულად იყო გაგებული, ან საერთოდ არ არსებობდა. ამ შეზღუდული ხედვის მიუხედავად, ისლამის სამი ვაითაგან შემდგარი „მვირფასი თვალი“ კვლავ შედიოდა იმ დიაგრამებზე, რომლებიც ღვთის ხელით იყო წარმართული, და არ უნდა შეიცვალოს.

განბრძნობილი სულიერი გარჩევა წინასწარმეტყველების „ბრძენ“ მოსწავლეს საშუალებას აძლევს შეიცნოს, რომ ღმერთმა არა მხოლოდ შთააგონა ის წმიდა კაცები, რომლებმაც ბიბლია დაწერეს, არამედ წარმართავდა იმ კაცთა შრომასაც, რომლებმაც თარგმნეს King James Bible, და იგი პირდაპირ ამბობს, რომ ორი წმიდა დიაგრამის შექმნისას იმავე სახის ღვთაებრივი ზედამხედველობა გამოიყენა.

მილერის მეხუთე, მეექვსე და მეშვიდე საყვირთა („ისლამის“) „მვირფასი ქვა“ უკანასკნელ დღეებში ათგზის უფრო კამკამად ბრწყინავს, რადგან იგი საბოლოო შუალდამის შემახილის საგანს ამოიცნობს. მილერიტულ ისტორიაში შუალდამის შემახილის საგანი იყო წინასწარმეტყველური პერიოდების დასასრულის თარიღი, და ამ აზრით უკანასკნელი დღეების „შუალდამის შემახილის“ უწყება (რომელიც მესამე ვაების ისლამის უწყებაა) ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი იქნა 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღით. ეს თარიღი მილერიტულ ისტორიაში მოახლოებულ კვირადღის კანონს განასახიერებს, ხოლო როგორც 1844 წლის 22 ოქტომბერი, ისე კვირადღის კანონიც წინასწარ იყო წარმოდგენილი ჯვრით, რომელიც ქრისტეს ტრიუმფალური შესვლის დასასრული იყო.

მილერის მეხუთე, მეექვსე და მეშვიდე საყვირების „სამკაული“ (ისლამი) უკანასკნელ დღეებში ათგზის უფრო მკაფიოდ ბრწყინავს, რადგან იგი ისლამს აიდენტიფიცირებს უკანასკნელი დღის რეფორმატორული მოძრაობის თემასთან თანხმობაში, რაც არის მესამე ვაების ისლამი. ამიტომ, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის საბოლოო რეფორმატორული მოძრაობის თემა, იგი ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი იყო ყოველი წინამორბედი რეფორმატორული მოძრაობის თემით, იქნება ეს „აღდგომის“ თემა ქრისტეს რეფორმატორულ მოძრაობაში, „წინასწარმეტყველური დროის“ თემა მილერიტების ისტორიაში, „ღვთის კიდობნის“ თემა დავითის რეფორმატორულ

მოდრაობაში, თუ „აღთქმის“ თემა მოსეს რეფორმატორულ მოძრაობაში.

იქნება ეს ჯვრის მოვლენა, 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღი, თუ რეფორმატორული მოძრაობების სხვადასხვა თემები, ყოველი თარიღი და თემა იმ დროის თაობისთვის სიცოცხლისა და სიკვდილის განმსაზღვრელ საგამოცდო საკითხად იქცა. მილერის „ძვირფასი ქვა“ — ისლამის სამი ვაის შესახებ — სიცოცხლისა და სიკვდილის განმსაზღვრელი საცდელი საკითხია, როგორც ეს ათი ქალწულის იგავშია წარმოდგენილი „ზეთის“ მნიშვნელობით. მილერის სიზმრის დასაწყისში მისი ძვირფასი ქვები მზესავით ბრწყინავდნენ, ხოლო მისი სიზმრის ბოლოს ისინი „ათჯერ უფრო კაშკაშად“ ბრწყინავდნენ. მილერის ძვირფასი ქვები მილერიტების ისტორიაში ნათი (სანათურის ზეთი) იყო, მაგრამ დღეს ეს ძვირფასი ქვები სარაკეტო საწვავია!

მილერიტებმა გაიგეს და სწორადაც გამოიყენეს ისლამის დროითი წინასწარმეტყველება მეორე „ვაისა“, რომელიც აღსრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს; მაგრამ მათი გაგება მესამე „ვაის“ შესახებ, რომელიც მეშვიდე საყვირია, ვერ ხედავდა მესამე „ვაის“ მოსვლას, როგორც განაჩენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოზე, რადგან მათ ვერ დაინახეს მეხუთე სამეფო, მით უმეტეს — ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო. თუმცა „დიდი ნათელი“ გამოცხადებაზე, რომელიც მილერს მიეცა, უკანასკნელი დღეების „შუალამის ძახილში“ ათგზის უფრო მკაფიოდ უნდა ნათობდეს.

ჰაბაკუკის ორ დაფაზე წარმოდგენილი ჭეშმარიტებები არსებითად ის ჭეშმარიტებებია, რომლებიც წარსულ ისტორიაში აღსრულდა. ეს სქემები დაფუძნებულია დროის წინასწარმეტყველებებზე, რომელთა შეკრებაც მილერს ებოძა, და ყველა ეს დროის წინასწარმეტყველება 1844 წლისთვის დასრულებული იყო. ეს დროის წინასწარმეტყველებები უკანასკნელ დღეებში უფრო კაშკაშად გაიბრწყინებენ, რადგან გამოჩნდება, რომ ისინი დღესაც ისევე ზუსტია, როგორც მილერიტების ისტორიაში იყო, მაგრამ ისინი უკანასკნელი დღეებისთვის დროის უშუალო წინასწარმეტყველებებს არ შეიცავენ. თუმცა, ისინი გვაწვდიან იმ ისტორიების განმეორებად წინასწარმეტყველურ ტიპებს, რომლებსაც წარსულში წარმოადგენდნენ; მაგრამ მილერის რამდენიმე საუნჯის მეშვეობით მომავლის წინასწარმეტყველებები უშუალოდ არის წარმოდგენილი.

ქრისტეს საქმე ზეციურ საწმიდარში, რომელიც 1844 წელს დაიწყო, გრძელდება, ვიდრე ეს საქმე დასრულდება. ოცდასამასი დღის წინასწარმეტყველება და განწმედის საქმე, რომელსაც იგი მიუთითებდა, კვლავაც „აღსრულების პროცესშია“, როგორც და უაიტი აცხადებს ულაისა და ჰიდეკელის მდინარეებთან დაკავშირებით; ამგვარად, ამ წინასწარმეტყველებას აქვს ქვეყნის აღსასრულის დროის აღსრულება.

„სინათლე, რომელიც დანიელმა ღმერთისგან მიიღო, განსაკუთრებით ამ უკანასკნელი დღეებისთვის იყო მიცემული. ხილვანი, რომლებიც მან ულაისა და ჰიდეკელის ნაპირებთან, შინარის დიდ მდინარეებთან იხილა, ახლა აღსრულების პროცესშია, და ყველა წინასწარმეტყველებული მოვლენა მალე ახდება.“ Testimonies to Ministers, 112.

დანიელის შვიდი და მერვე თავების ხილვათა ნაწილები, რომლებიც ამ ორ დაფაზეა წარმოდგენილი, ჯერ კიდევ მომავლისაა, რადგან ორივე ქრისტეს საწმიდრის მსახურებას მიუთითებს. თუმცა, ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა ისტორიები ამ ორ თავში მთავრდება იმით, რომ პაპის რომი თავის სასიკვდილო ჭრილობას იღებს. „ლოდი“, რომელიც არის „მთიდან ხელთუქმნელად გამოკვეთილი“, და დანიელის მეორე თავის მერვე სამეფო ჯერ კიდევ მომავლისაა. მაგრამ ის, რაც დიაგრამებზე წარმოდგენილია დანიელის მეორე, მეშვიდე და მერვე თავებთან დაკავშირებით, უმეტესად უკვე აღსრულებულია.

ქრისტეს საქმე საწმიდარში და ისლამის მესამე ვაი, არსებითად, ის ორი თემაა, რომლებიც მილერიტების დროის შემდგომ წინასწარმეტყველურ ისტორიას წარმოადგენენ. ამ ორ თემასთან ერთად დგას უკანასკნელი დღეების ისტორია, რომელიც ტიპობრივად არის წარმოდგენილი მაშინ, როცა ეს ორი დიაგრამა ერთ ხაზზე მოიყრება. როდესაც ეს ხდება, 1843 წლის პირველი იმედგაცრუება, როგორც იგი პირველ დიაგრამაზეა წარმოდგენილი, თავის გასწორებას პოულობს მეორე დიაგრამაზე. ერთად აღებული, ისინი წარმოშობენ და განსაზღვრავენ შვიდი ქუხილის „დაფარულ ისტორიას“, რომელიც ახლა იხსნება იესო ქრისტეს გამოცხადების გახსნასთან კავშირში.

ეს „დაფარული ისტორია“ აგებულია „ჭეშმარიტებაზე“, რომელიც არის სამი ებრაული ასო, რომლებიც ერთად შეერთებისას ქმნის სიტყვას „ჭეშმარიტება“. ეს სიტყვა შედგება ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი ასოებისაგან და წარმოადგენს იესოს არა მხოლოდ როგორც ჭეშმარიტებას, არამედ როგორც აღფასა და ომეგას. „დაფარული ისტორია“ იწყება და მთავრდება იმედგაცრუებით, ხოლო შუაში აქვს ამბოხება, რადგან „ცამეტი“ არის რიცხვი, რომელიც ამბოხებას განასახიერებს.

1843 წელი, რომელიც პირველ სქემაზეა გამოსახული, აღნიშნავს პირველ იმედგაცრუებას და დაყოვნების დროის დადგომას. დაყოვნების დრო მიჰყავს შუალამის ძახილის უწყების დადგომამდე, სადაც გაცხადდება უგუნური ქალწულების ამბოხება. შემდეგ შუალამის ძახილის უწყება ქადაგდება უკანასკნელ იმედგაცრუებამდე. შუალამის ძახილის ის „დაფარული ისტორია“ მეორდება (სრულიად სიტყვასიტყვით) უკანასკნელ დღეებში.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება ყოველი სიტყვის ზუსტი მნიშვნელობით, რადგან მას განსაკუთრებული მისადაგება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და კვლავაც დარჩება აწმყო ჭეშმარიტებად ჟამის დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

როდესაც სწორად არის გაგებული, წინამდებარე განცხადება მიუთითებს, რომ უკანასკნელ დღეებში ადამიანთა ერთადერთი ჯგუფი, რომელსაც აქვს იმის შესაძლებლობა, იყოს ან უგუნური, ან გონიერი ქალწული, არის ის ადამიანები, რომლებიც ეკუთვნიან იმ ჯგუფს, რომელმაც იმედგაცრუება განიცადა. სწორედ ეს

იმედგაცრუება წარმოშობს დაყოვნების დროს, და იგავი, რომელიც „შესრულდა და კვლავაც შესრულდება სიტყვასიტყვით“, დაფუძნებულია იმ შედეგებზე, რომლებიც ქალწულთა შინაგან სამყაროში იწარმოება დაყოვნების დროის განმავლობაში, რომელიც იმედგაცრუებით იწყება. ის იმედგაცრუება, რომელმაც ქალაქის ქუჩაზე „ორი მოწმე“ მოკლა და სიკვდილის ველზე მკვდარ, გამხმარ ძვლებად აქცია, მოხდა 2020 წლის 18 ივლისს. ადვენტიზმი, დიდწილად, ამ იმედგაცრუებაში ჩართული არ ყოფილა. თუ რამე, მათ წარუმატებელი წინასწარმეტყველება იზეიმეს, მაშინ როცა „ორი მოწმე“ ქუჩაზე დახოცილი იწვა. სიტყვასიტყვით ნიშნავს „სიტყვასიტყვით“.

მილერიტა ისტორიაში ალთქმის ყოფილმა ხალხმა (პროტესტანტიზმმა) იზეიმა 1843 წლის არშემდგარი წინასწარმეტყველება (პირველი იმედგაცრუება), და იმ მომენტში პროტესტანტებმა თავიანთი გამოსაცდელი ვადის ზღვარი გადაკვეთეს. ეს გამოსაცდელი დრო დაიწყო 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც გამოცხადების მეათე თავის ძლევა მოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა მეორე ვაიის (ისლამის) დროითი წინასწარმეტყველების აღსრულებისას. პროტესტანტებმა პირველივე იმედგაცრუებისას უარყვეს დროითი წინასწარმეტყველება, რადგან მცდარმა წინასწარმეტყველებამ მათ მისცა საბაბი, აღარ ეძებნათ ჭეშმარიტება. მილერიტა ისტორიის ყველა ნიშნულის თემა იყო „დროითი წინასწარმეტყველება“.

2001 წლის 11 სექტემბერს, მესამე ვაების (ისლამის) წინასწარმეტყველების აღსრულებისას, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა. უკანასკნელ დღეებში ყველა საზღვრის ნიშნის თემა არის ისლამი. პირველი იმედგაცრუება აღნიშნავს ძველი ალთქმის ხალხის განწმენდის დასრულებას, ვინაიდან ძველი ალთქმის ხალხს მაშინ მიეცა საბაბი, რათა აღარ ეძია ჭეშმარიტება. შემდეგ დაიწყო გამოცდის ჟამი უკანასკნელი დღეების „ქალწულთათვის“, რადგან ძველი ალთქმის ხალხის გამოცდა, რომელიც ანგელოზის ჩამოსვლით დაიწყო, პირველ იმედგაცრუებაზე დასრულდა. ამგვარად, დაიწყო მათი გამოცდა, რომლებიც ქალწულებად არიან წარმოდგენილნი, და ეს გამოცდის პროცესი საბოლოოდ გამოავლენს, ქალწულნი უგუნურნი არიან თუ ბრძენნი.

პირველ და უკანასკნელ იმედგაცრუებას შორის არის შუალამის ღაღადის უწყება. მილერიტათვის შუალამის ღაღადის უწყების თემა იყო „დრო“, ხოლო უკანასკნელ დღეებში შუალამის ღაღადის უწყების თემა არის „ისლამი“. მილერის სიზმარში იგი იღვიძებს შეძახილით (ღაღადით), და იმ დროს მისი ძვირფასეულობა ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავს, ვიდრე უწინ ბრწყინავდა. დიაგრამებზე არსებული ძვირფასეულობანი, რომლებიც უშუალოდ უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველურ ნიშანს განსაზღვრავს, არის ისლამი და საგამომძიებლო სამსჯავრო. ამგვარად, შუალამის ღაღადის „უწყების“ გამოცდები და იმ „გამოცდილებისა“, რომელსაც საგამომძიებლო სამსჯავრო წარმოადგენს, ეკუთვნის არა ადრინდელი ალთქმის ხალხს, არამედ მათ, ვინც თავს უკანასკნელ ქალწულებად აღიარებს.

ილუსტრაცია, რომელიც წარმოიქმნება, როდესაც ორივე სქემა ერთიანდება, და რომელიც პირველიდან უკანასკნელ იმედგაცრუებამდე არსებულ ისტორიას

განსაზღვრავს, ამავე დროს აჩვენებს, რომ იმ ჟამს, როდესაც შვიდი ქუხილის „დაფარული ისტორია“ მიმდინარეობს, საგამომძიებლო სამსჯავროს საბოლოო საქმე სრულდება. ეს საბოლოო საქმე არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, და იგი ხდება დანიელის მეცხრე თავში მოხსენიებულ „მძიმე ჟამებში“, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში აღწერილი ერების განრისხების დროს, გამოცხადების მეშვიდე თავში „ოთხი ქარის“ შეკავებისას, ესაიას ოცდამეშვიდე თავში მოხსენიებული „აღმოსავლეთის ქარის დღეს მძვინვარე ქარის შეჩერების“ ჟამს, და იმ „განრისხებული ცხენის“ შეკავებისას, რომელიც „ცდილობს თავს დააღწიოს და სიკვდილი და განადგურება მოუტანოს“ მსოფლიოს. ყველა ეს წინასწარმეტყველური მოწმე წარმოადგენს მესამე ვაის ისლამს, როგორც ეს წმინდა სქემებზეა წარმოდგენილი.

აბაკუმის ორი წმინდა სქემის სამი ძირითადი ელემენტი, რომლებიც უშუალოდ ეხება სქემების გამოქვეყნების შემდეგ მომავალში მოსახდენ მოვლენებს, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, ისლამი და ათი ქალწულის იგავის აღსრულება. სქემები მიუთითებს როგორც „გამოცდილების“, ისე „უწყების“ გამოცდისა და დაბეჭდვის პროცესზე. სულელი ქალწულისთვის აუცილებელი გამოცდილებაა — „ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება“, რაც წარმოადგენს იმ სრულყოფილებას, რომელსაც ას ორმოცდაოთხი ათასი განასახიერებს.

საუკუნეთა და თაობათაგან დაფარული საიდუმლოც კი, რომელიც ახლა გამოცხადებულ იქნა მის წმიდათათვის; რომელთაც ღმერთმა ინება ეუწყებინა, რა არის ამ საიდუმლოს დიდების სიმდიდრე წარმართთა შორის; რაც არის ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება; რომელსაც ჩვენ ვჟადაგებთ, შევაგონებთ ყოველ კაცს და ვასწავლით ყოველ კაცს ყოველგვარი სიბრძნით, რათა ყოველი კაცი სრულქმნილად წარვადგინოთ ქრისტე იესოში. კოლასელთა 1:26–28.

ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოდგენილია როგორც ადამიანთა ჯგუფი, რომელიც გამოვიდა „ტყვეობიდან“. ტყვეობა, რომელიც უშუალოდ არის წარმოდგენილი გამოცხადების წიგნში, არის სამნახევარი დღის განმავლობაში ქუჩაში მკვდრად ყოფნის ტყვეობა, როგორც ეს წარმოდგენილია გამოცხადების მეთერთმეტე თავში. სიმბოლური სიკვდილის ტყვეობა წარმოადგენს ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამს“, და ეს ტყვეობა მოითხოვს სინანულის გამოვლენას, როგორც ეს ილუსტრირებულია დანიელის ლოცვაში, მეცხრე თავში.

როდესაც მკვდარი, გამხმარი ძვლები კვლავ სიცოცხლეს დაუბრუნდებიან, ისინი მაშინვე აიწევიან, როგორც „ნიშანი“. სიკვდილში ისინი იყვნენ მათში მცხოვრები ქრისტეს გარეშე, დიდების იმედის გარეშე. მათი აუცილებელი მონანიების ნაწილი იყო იმის აღიარება, რომ ისინი დადიოდნენ ღვთის წინააღმდეგ, და რომ ღმერთიც დადიოდა მათ წინააღმდეგ. როდესაც ისინი შეასრულებენ წინასწარმეტყველურად განსაზღვრულ მოთხოვნებს, მაშინ ქრისტე „უეცრად მოვა თავის ტაძარში“, და მიიღწევა ის „გამოცდილება“, რომელიც საჭიროა იმისათვის, რომ ადამიანი იყოს იმ ნიშნის წევრი, რომელიც შემდეგ აიწევა.

ის „გამოცდილება“, რომელიც ილუსტრირებულია, როდესაც ორი სქემა ერთდება, სრულდება ქრისტეს საბოლოო საქმით ზეციერ საწმიდარში. ეს „გამოცდილება“ წარმოდგენილია „mareh“ ხილვით, რომელიც არის „გარეგნობის“ ხილვა. საჭირო „უწყება“ არის „chazon“ ხილვა, წინასწარმეტყველური ისტორიისა. ეს „უწყება“ იდენტიფიცირდება, როგორც ღვთის მოახლოებული სამსჯავროს უწყება ურჩ სამყაროზე, რომელიც ხორციელდება მესამე ვაის ისლამის მეშვეობით.

1856 წელს უფალმა ეძია ადვენტიზმში სულიერი იერუსალიმის აღდგენის დასრულება. სამი ანგელოზის მოსვლის ფარგლებში, 1798 წლიდან 1844 წლამდე, მილერიტული ტაძარი საფუძვლებზე იყო აშენებული, რაც მილერის სიზმარში „ძვირფას ქვებად“ იყო წარმოდგენილი, როგორც ეს გამოიხატა ორ პიონერულ წინასწარმეტყველურ სქემაზე (1843 და 1850), რომლებმაც შეასრულეს აბაკუმის მეორე თავი. შემდეგ მან თავისი ხალხი წარმართა მისი მეშვიდე დღის შაბათის რჯულის კედლის აღმართვისაკენ და დააბრუნა ისინი ძველი ისრაელის „ძველ ბილიკებზე“, რათა დაესრულებინათ „სავალი ქუჩის“ საქმე. მაგრამ ძველი ბილიკი მოიცავდა მოძღვრებას, წინასწარმეტყველებას, რომელიც მათი გამოცდისა და განცალკევებისთვის იყო განზრახული. 1863 წელს ადვენტიზმმა ვერ გაუძლო „შვიდგზის“ გამოცდას და დაიწყო ხეტიალი ლაოდისკის უდაბნოში.

1844 წლის 22 ოქტომბერი წინასწარმეტყველურად განასახიერებს მალე მოსავლენ კვირადღის კანონს, და კვირადღის კანონის დროს აღსრულდება ის საქმე, რომელიც დანიელის მიერ განსაზღვრულია, როგორც ორმოცდაცხრა წლის განმავლობაში ქუჩისა და კედლის აღდგენის დასრულება გაჭირვებულ ჟამს.

ამიტომ იცოდე და გაიგე: იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ ბრძანების გამოცემიდან ცხებულამდე, მთავრამდე, იქნება შვიდი შვიდეული და სამოცდაორი შვიდეული; კვლავ აშენდება მოედანი და გალავანი, თანაც გაჭირვების ჟამს. დანიელი 9:25.

ყველა წინასწარმეტყველი ერთმანეთთან თანხმობაშია, და დანიელის „მძიმე ჟამიც“ ასევე იდენტიფიცირებულია იმ ამონარიდში Early Writings-დან, რომელსაც ჩვენ განვიხილავდით.

„იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, უბედურება მოადგება დედამიწას, და ხალხები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა არ შეაფერხონ მესამე ანგელოზის საქმე. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამაგრილებელი უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და წმიდანნი მოამზადდნენ, რომ მტკიცედ იდგნენ იმ ჟამს, როცა შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

ამ შესწავლას გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.

„ვიდრე ჭეშმარიტების აღმსარებელნი სატანას ემსახურებიან, მისი ჯოჯოხეთური ჩრდილი გადაუკეტავს მათ ღმერთისა და ზეცის ხილვას. ისინი დაემსგავსებიან მათ, ვინც პირველი სიყვარული დაკარგა. მათ არ ძალუძთ მარადიული სინამდვილეების ჭვრეტა. ის, რაც ღმერთმა ჩვენთვის განამზადა, წარმოდგენილია

ზაქარიას წიგნში, 3-ე და 4-ე თავებში, აგრეთვე 4:12-14-ში: ‘და კვლავ მივუგე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილით თავისგან ცლიან ოქროს ზეთს? და მან მიპასუხა და მითხრა: ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი? და მე ვთქვი: არა, უფალო ჩემო. მაშინ თქვა მან: ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც მთელი ქვეყნის უფლის წინაშე დგანან.’“

„უფალი სავსეა საშუალებებით. მას არაფერი აკლია დასახმარებელ საშუალებათა მხრივ. ჩვენი რწმენის სიმცირის, ჩვენი მიწიერების, ჩვენი მსუბუქი ლაპარაკის, ჩვენი ურწმუნოების გამო, რომელიც ჩვენს საუბარში ვლინდება, ბნელი ჩრდილები გვეხვევა გარს. ქრისტე არც სიტყვით და არც ხასიათით არ ცხადდება როგორც სრულიად მშვენიერი და ათიათასთა შორის უმთავრესი. როდესაც სული კმაყოფილდება იმით, რომ აღიმადლოს თავი ამაოებისაკენ, უფლის სულს მისთვის მცირე რამის გაკეთება შეუძლია. ჩვენი ახლომხედველი მზერა ჩრდილს ხედავს, მაგრამ ვერ ხედავს მის მიღმა არსებულ დიდებას. ანგელოზებს შეკავებული აქვთ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავი დააღწიოს შეკავებას და მთელი დედამიწის პირზე გადაიჭრას, თავის გზაზე დაღუპვა და სიკვდილი მოიტანოს.“

„ნუთუ თავად საუკუნო სამყაროს კიდეზე უნდა გვემინოს? ნუთუ უნდა ვიყოთ მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ოჰ, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში გვქონდეს ღვთის სული და სუნთქვა, შთაბერილი მის ხალხში, რათა ისინი დადგნენ თავიანთ ფეხზე და იცოცხლონ. ჩვენ გვმართებს დავინახოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — მჭიდრო. მაგრამ როდესაც ამ მჭიდრო კარიბჭით შევდივართ, მისი სიფართოვე უსაზღვროა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.